

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **PILECKÝ s. r. o.**, sídlem Mokrovraty 177, Nový Knín, zastoupen Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem, se sídlem nám. T. G. Masaryka 153, Příbram, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2023, č. j. 39 A 3/2023-14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti výše uvedenému usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 19. 6. 2023, č. j. 073560/2023/KUSK. Žalovaný ve svém rozhodnutí potvrdil prvostupňové rozhodnutí, usnesení tajemníka Městského úřadu Týnec nad Sázavou ze dne 2. 5. 2023, č. j. TnS-2023/1596 (dále jen „usnesení tajemníka“) ve kterém bylo uvedeno, že úřední osoba Miloslav Ctibor není vyloučena z projednávání a rozhodování v přestupkovém řízení vedeném pod sp. zn. Výst./1611/2022/Ct, které se týká stavby oplocení na pozemku p. č. 471 v k. ú. Netvořice.

[2] Stěžovatel v **žalobě** namítá podjatost úřední osoby, pana Miloslava Ctibora, který zastává pozici vedoucího stavebního úřadu, tvrdí, že úřední osoba je zaměstnancem obce, dovozuje, že jelikož pozemek, na němž bylo zbudováno neoprávněně oplocení stěžovatelem, sousedí s veřejnou komunikací, tak má obec zájem na výsledku tohoto řízení; namítal rovněž, že oplocení nezbudival stěžovatel. Dále tvrdil, že se usnesení tajemníka dostatečně nevypořádalo se všemi námitkami, zejména s námitkou systémové podjatosti a je tudíž nepřezkoumatelné. Podjatost spatřoval též ve skutečnosti, že prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu ve věci přestupku vykazovalo značné nedostatky, a také, že došlo, podle tvrzení stěžovatele, ke konfliktům se zaměstnanci stavebního úřadu, které vygradovaly až do antipatie vůči stěžovateli. V žalobě též konstatoval, že stavba oplocení není stavbou, a také, že rozhodnutí žalovaného je nicotné.

[3] Žalovaný se k žalobě nevyjádřil.

[4] **Krajský soud** se ve svém rozhodnutí zabýval přípustností žaloby, konstatoval, že dle § 70 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tak „[o]tázka podjatosti je s to předurčit výrazným způsobem výsledek řízení s ohledem na řešení věci samé. To ovšem nic nemění na tom, že řízení o námitce podjatosti vůči pracovníku (či pracovníkům) správního orgánu je řešením procesní otázky, tj. relativně samostatným řízením odvozujícím svůj smysl a účel od projednání věci samé. (...) To samo o sobě ovšem neznamená, že se jedná o rozhodnutí, vůči němuž mohla být samostatně podána žaloba. Z povahy věci plyne, že procesní rozhodnutí vydané správním orgánem je možné napadnout až spolu s meritorním rozhodnutím ve věci, kde může být případně shledána vada řízení spočívající v nesprávném posouzení námitky podjatosti, nevydání samostatného rozhodnutí o nevyloučení pracovníků správního orgánu, jejichž nepodjatost byla zpochybněna, apod.“ (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003-23, č. 114/2004 Sb. NSS, a ze dne 11. 10. 2007, č. j. 4 As 46/2007-75, č. 3212/2007 Sb. NSS). Krajský soud žalobu odmítl, přičemž stěžovatele upozornil na skutečnost, že přezkum námitky podjatosti může být proveden v rámci podané žaloby proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu.

[5] V **kasační stížnosti** stěžovatel odkazuje na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Má za to, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, a také má za to, že postupem podjatých správních orgánů by mohlo dojít k porušení jeho práv. Dále v kasační stížnosti shodně jako v žalobě uvádí důvody, které dle jeho přesvědčení dostačují pro podjatost úřední osoby.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[7] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu). Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s rozhodnutím napadeným kasační stížností. V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Smyslem je umožnit v kasačním řízení, pokud možno, kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to reagovat na konkrétní závěry krajského (městského) soudu, zdůraznit přílehavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat relevantní argumenty (viz usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 181/2019-63, či usnesení ze dne 18. 11. 2021, č. j. 5 As 332/2020-21). Argumentace stěžovatele beze změny z žaloby převzatá do kasační stížnosti směřuje převážně proti rozhodnutí žalovaného, a nikoli proti napadenému soudnímu rozhodnutí.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je na samé hranici projednatelnosti. Pouze část II kasační stížnosti a v ní obsažená námitka nepřezkoumatelnosti se vztahuje k samotnému rozhodnutí krajského soudu, avšak je uplatněna ve zcela obecné rovině; stěžovatel cituje bod 6. napadeného usnesení a konstatuje, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, jelikož se krajský soud nevyjádřil k námitkám stěžovatele, aniž by je však blíže konkretizoval.

[12] K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud své rozhodnutí řádně odůvodnil a odkázal na přílehavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že přezkoumání podjatosti úřední osoby je řešením procesní otázky a soudní přezkum námitky podjatosti je možný až společně se žalobou směřující proti meritornímu rozhodnutí ve věci.

[13] Nejvyšší správní soud se s argumentací krajského soudu ztotožňuje. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu ostatně ani jiný výklad § 70 písm. c) s. ř. s. v otázce podjatosti úřední osoby nedovozuje. Krajský soud správně odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 As 46/2007-75, dle kterého posouzení otázky podjatosti může významně předurčit výsledek řízení, nicméně se jedná o řešení procesní otázky. Jedná se tak o rozhodnutí, které

je možné napadnout až spolu s meritorním rozhodnutím ve věci samé. Rozhodnutí o námitce podjatosti je tedy rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení, a které je v souladu s ustanovením § 70 písm. c) s. ř. s. ze samostatného soudního přezkumu vyloučeno. Žalobu proti těmto rozhodnutím je tedy třeba z důvodu nepřipustnosti podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

[14] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, čj. 1 As 51/2011-135, konstatoval, že „[n]ad rámec shora uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za nutné doplnit, že z judikatury vztahující se k otázce soudního přezkoumání rozhodnutí o námitce podjatosti (rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003-23, rozsudek ze dne 11. 10. 2007, č. j. 4 As 46/2007-75) vyplývá, že ačkoli je takové rozhodnutí vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu, lze jej napadnout spolu s meritorním rozhodnutím ve věci, kde může být případně shledána vada řízení spočívající v nesprávném posouzení námítky podjatosti. Ve shora uvedených rozsudcích Nejvyšší správní soud dovodil, že vyloučením rozhodnutí o námitce podjatosti ze samostatného soudního přezkumu nedochází k porušení práva na soudní ochranu proti rozhodnutím správních orgánů (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), neboť přezkum rozhodnutí o námitce podjatosti není vyloučen úplně, nýbrž pouze koncentrován do řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o věci samé.“

[15] S ohledem na výše citovanou judikaturu, se kterou se Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci ztotožňuje, odmítnutí žaloby stěžovatele pro nepřipustnost dle § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. c) s. ř. s. nemá za následek porušení práva stěžovatele na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Přezkumem otázky správného posouzení námítek podjatosti se tak bude případně zabývat soud na základě žaloby proti meritornímu rozhodnutí ve věci, byla-li podána.

[16] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. června 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu